

EINDVERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet tot goedkeuring en uitvoering van de op 11 april 1960 te Brussel tot stand gekomen Overeenkomst inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied.

Bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer werden de volgende opmerkingen gemaakt.

Vele leden verklaarden zich met de strekking van het onderhavige wetsontwerp volledig te kunnen verenigen. Zij waren met name van mening, dat de afschaffing van het paspoort voor het verkeer binnen de Beneluxlanden een zeer gelukkige maatregel is. Door deze maatregel zal immers — zij het, gelijk gezegd, nog beperkt tot de binnengrenzen van het Beneluxgebied — de onaangename en zeer kostbare formaliteit van de passencontrole worden beëindigd.

De verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied is, aldus merkten de hier het woord voerende leden vervolgens op, van grote betekenis voor de popularisatie van de Beneluxgedachte, aangezien zij het vrije maatschappelijk verkeer binnen de Beneluxlanden stellig zal verruimen. Hierdoor zullen in sterkere mate dan tot dusverre het geval was de culturele toenadering, alsmede de samenwerking in Beneluxverband bevorderd kunnen worden. Een en ander achtten deze leden van groot belang mede in verband met de verdere ontwikkeling van de Europese Gemeenschappen.

Dezelfde leden hadden met belangstelling kennis genomen van de uiteenzettingen van de Regering in haar nota naar aanleiding van het verslag van de Tweede Kamer nopens dit wetsontwerp, voor zover deze uiteenzettingen betrekking hadden op de wijze, waarop aan de na het van kracht worden der onderwerpelijke overeenkomst bestaande verplichtingen tot het bij zich dragen van identiteitsbewijzen in de praktijk zal kunnen worden voldaan. Op grond van de vorenbedoelde beschouwingen waren zij van oordeel, dat de desbetreffende verplichting aan de verruiming van het intra-Beneluxverkeer niet in de weg zal staan.

Intussen achtten de leden, hier aan het woord, bij wie zich voor wat dit gedeelte van het betoog betreft vele anderen aansloten, het voortbestaan van de bagagecontrole aan de onderlinge landsgrenzen een ernstige belemmering voor het vrije intra-Beneluxverkeer. Deze controle is immers, zo constateerden zij, een zeer kostbare en tijdrovende maatregel. Deze leden vestigden er in dit verband opnieuw de aandacht op, dat een vrij intra-Beneluxverkeer een essentiële voorwaarde is voor het bereiken ener Benelux-Gemeenschap.

In de tevoren nader ter sprake gebrachte nota aan de Tweede Kamer heeft de Regering, aldus brachten deze leden in herinnering, verklaard (blz. 2, linkerkolom), dat ook zij denkt „aan een algehele opheffing van de bagagecontrole”, en voorts, dat „Dit zal geschieden zodra de daarvoor noodzakelijke voorwaarden zullen zijn vervuld.”. Kunnen, aldus informeerden de hier het woord voerende leden in dit verband, de betrokken bewindslieden nader verduidelijken wat te dezen onder „de daarvoor noodzakelijke voorwaarden” moet worden verstaan?

Dezelfde leden hadden tot hun genoegen geconstateerd, dat de Regering bereid is te bevorderen, dat, zolang de bagagecontrole nog niet tot het verleden behoort, deze controle binnen Beneluxgebied zo soepel mogelijk zal worden verricht (vorenbedoelde nota, als voren).

Enige leden waren eveneens over het tot stand komen van deze overeenkomst zeer verheugd, omdat te dezer zake een verbetering zal worden bereikt, welke in brede kringen van ons volk zal worden toegejuicht. Deze leden gevoelden weinig behoefte thans verder op deze zaak in te gaan, aangezien de openbare beraadslaging omtrent het Verdrag tot instelling van de Benelux-Economische Unie in deze Kamer binnen korte tijd de gelegenheid zal verschaffen tot een gedachtenwisseling over de met de onderwerpelijke vraagstukken samenhangende problemen. Intussen wilden de leden, hier aan het woord, er hun teleurstelling over kenbaar maken, dat kwesties, gelijk de onderhavige, zo traag worden behandeld en dat dientengevolge de Volksvertegenwoordiging maar al te vaak voor de noodzaak tot het nemen van overhaaste beslissingen komt te staan. Met name wat de gang van zaken met betrekking tot het onderhavige wetsontwerp betreft, waren deze leden de mening toegedaan, dat ten aanzien van een zaak, welke reeds zo lang in discussie was, de voor de praktische verwerkelijking ervan nodige technische regelingen veel eerder hadden behoren te zijn voorbereid.

Dezelfde leden brachten in herinnering, dat juist ten gevolge van de vorengeschetste gang van zaken nog bij de openbare discussie over dit wetsontwerp in de Tweede Kamer enige vraagstukken, samenhangend met de verwijdering van ongewenste vreemdelingen, tot moeilijkheden aanleiding hebben gegeven. Ter gelegenheid van de vorenbedoelde discussie was immers eerst, zo memoreerden zij, aangenomen een amendement, voorgesteld door de heer Oud, namens de vaste Commissie voor Justitie uit die Kamer, strekkende tot wijziging van artikel 2 van het wetsontwerp (*Handelingen* dezer zitting, blz. 2567, rechterkolom). Vervolgens was bij die beraadslaging uitvoerig van gedachten gewisseld over het amendement van mejuffrouw Schilthuis en de heer Van Doorn, strekkende tot het toevoegen van een volzin aan het gestelde in het ontworpen artikel 4, onder A (stuk nr. 6, onder II). De Minister van Justitie had te berde gebracht, dat hij het „bepaald niet gewent” achtte, een bepaling, betrekking hebbende op het openstellen van beroep tegen een beslissing tot ongewentverklaring, „nu, niet à tête reposée, in het wetsontwerp op te nemen” (*Handelingen* als voren, blz. 2566, rechterkolom). Deze bewindsman achtte het nodig „dat hieromtrent overleg met de Beneluxpartners wordt gepleegd” (*Handelingen* ib.). Aan het vorenstaande had de Minister later toegevoegd, dat hij hoopte het onderwerpelijke vraagstuk „op korte termijn bij de Benelux aanhangig te maken” (*Handelingen*, blz. 2568).

De leden, hier aan het woord, stelden in verband met het vorenstaande de vraag of er wellicht reeds enig resultaat van betekenis is verkregen bij het ter sprake gebrachte overleg te dezer zake.

Vertrouwende, dat de Regering bereid is vóór de openbare behandeling van dit wetsontwerp op het vorenstaande schriftelijk of mondeling bescheid te geven, acht de commissie van rapporteurs die behandeling hiermede voldoende voorbereid.

Vastgesteld 15 juni 1960.

DIEPENHORST
VAN VELTHOVEN
ROEBROEK
DELPRAT (*voorzitter*)
SCHOUWENAAR-FRANSSEN.